

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanej S. K.
po rozpoznaniu
w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 29 maja 2025 r.
wniosku obrońcy skazanej
o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 29 sierpnia 2024 r., sygn. akt II AKa 9/23,
zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 28 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 31/17,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją prawomocnego wyroku, złożony przez obrońcę skazanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć trzeba, że instytucja określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy i choć w samej treści przepisu nie wskazano przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku, to jednak trafnie w orzecznictwie przyjmuje się, iż Sąd Najwyższy może skorzystać z tej instytucji

wyłącznie w sytuacji wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji oraz ustalenia, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (por. np. postanowienia SN: z dnia z dnia 22 listopada 2021 r., I KK 156/21; z dnia 19 października 2021 r., III KK 375/21). Dlatego też przy rozpoznaniu wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia w pierwszej kolejności należy dokonać wstępnej oceny stopnia prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji przez pryzmat podniesionych w niej zarzutów.

W realiach tej sprawy nie sposób obecnie stwierdzić, że zachodzą podstawy do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

W przedmiotowej sprawie obrońca skazanej wnosząc kasację wskazał m.in. na zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. polegający na nienależytej obsadzie sądu odwoławczego w skład którego wchodził sędziowie powołani na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie oraz Sądu Okręgowego w Krakowie (del. do Sądu Apelacyjnego w Krakowie) na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a tym samym, wadliwość procesu powołania sędziów, z uwzględnieniem okoliczności faktycznych świadczących o szybkiej ścieżce awansowej SSO del. X. Y., co doprowadziło do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W tym miejscu trzeba przypomnieć, że zarówno w uchwale połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), jak i w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22) wyraźnie wskazano, iż sam fakt orzekania sędziego sądu powszechnego, który uzyskał nominację w procedurze z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., nie stanowi automatycznie uchybienia kwalifikowanego z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.; konieczne jest bowiem dokonanie oceny wadliwości powołania tego

sędziego przez pryzmat naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w okolicznościach określonej sprawy.

Tymczasem w tej sprawie skarżący nie wskazał na żadne konkretne okoliczności dotyczące wymienionych sędziów, którzy swój awans uzyskali w takim właśnie trybie.

Warto przypomnieć, że sam fakt podniesienia zarzutu odnoszącego się do składu sądu - w kontekście powołania sędziego sądu powszechnego na wniosek obecnej KRS - nie stanowi podstawy do wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku. Podobnie jak przy innych zarzutach, tak i w odniesieniu do zarzutu wskazującego na wystąpienie uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., należy wskazać, że dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2021 r., IV KK 103/21). Taka sytuacja, z uwagi na konieczność rozważenia dodatkowych okoliczności, na obecnym etapie postępowania nie zaistniała, a wskazywana przez skarżącego możliwość zaistnienia tego uchybienia wymaga, co oczywiste, pogłębionej analizy na rozprawie kasacyjnej. Sąd Najwyższy, po zapoznaniu się z pozostałymi zarzutami naruszenia prawa materialnego i procesowego stwierdza, że także i w tym wypadku brak jest podstaw, aby już na tym etapie twierdzić iż zarzuty kasacji są oczywiście zasadne.

Powyższe prowadzi do konkluzji, że prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej kasacji nie jest na chwilę obecną na tyle wysokie, by stanowiło wystarczającą podstawę do skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

[PŁ]

